

stemte, at Præsteskolen skulde forblive i Blair. Det var den Gang, man talte om at flytte den til Racine, Wis.

At en Sag som at flytte Skolen i det hele taget kunde faa Ørenlyd paa Aarsmødet, efter at Kredsen saa nylig havde stemt som de gjorde, forekommer mig mærkeligt.

Efter min ringe Mening vil det kun tjene til at forsinke og skade vort Skolearbejde, om man begynder at flytte med Samfundets Fæstning, hvad man vel nok tør kalde det Sted, hvor den største Del af vore Præster har faaet deres Uddannelse.

Det kan maaske nok friste, om en By, der har en tom Skole, tilbyder Ejendom og Penge, bare man vil flytte dertil.

Sæt nu, at vi tager imod Tilbudet og flytter, og det hele kommer i Gang.

Vil saa vort Samfunds Majoritet — Lægfolket — vil det støtte den ny Skole med den samme Offervillighed og Kærlighed, som det har udvist imod Dana College og Trinitatis Seminarium? For naar det kommer an paa at give, saa er det vist nok alligevel Lægfolket, der maa regnes med. Og der skulde jo helst regnes rigtigt. Ellers bliver Fæltet forkert.

„Kan man være sikker paa, at Offervilligheden vil vedblive, efter at Begejstringen over det storartede nye har haft Tid til at lægge sig?

Eller er man saa færdig, hvis Forventningerne slog fejl, til atter at flytte til en anden By, der kunde komme med et glimrende Tilbud, og som maaske havde en tom Skole staaende?

Mon ikke det alligevel er sikrere at støtte og bygge videre, paa hvad vi har, i Stedet for at ligne et Barn, der leger med Sæbebobler?

Mon ikke det var paa Tide at lade Begejstringen fare og handle praktisk. Det vil sikkert betale sig bedst i Længden. Ellers drager vi vistnok for store Veksler paa den kirkelig og kristelig interesserede Del af vort Folk.

Der har været talt og skrevet adskilligt om, hvor faldefærdige og skrøbelige Skolebygningerne i Blair er. Man har endog saa haft fagkyndige Mænd tilkaldt for at bevise, at det hele snart vil ramle sammen.

Ikke desto mindre staa Bygningerne Aar efter, uden at noget skæbnesvangert sker.

Da Skolen for 4—5 Aar siden var overfyldt, og der maatte lejes Værelser til Eleverne hos Venner og Naboer, da taltes der kun lidt om, at Bygningerne var daarlige eller utidsmessige. Og de er saamaend omtrent lige saa gode nu som den Gang. Det væsentlige, man da anked over, var, at Varmeapparatet under Pigernes Bygning maaske kunde eksplodere. Men denne Fare er jo nu forlængst fjernet, efter at det ny Maskinhus blev bygget.

Naar et Hus bliver malet og tapetseret, kan det, selv om det ikke er helt nyt, komme til at se ret respektabelt ud.

Vor Skole i Blair kan staa endnu i mangfoldige Aar, hvis Bygningerne hvert Aar bliver efterset, og de nødvendige Reparationer, om saadanne tiltrænges, bliver gjort. Og hvis man vilde tapetsere eller male Værelserne, da vilde de blive meget hyggelige, gode nok for hvem som helst, der kommer til Skolen.

Og det vil nu alligevel blive meget billigere for Samfundet at vedligeholde de Bygninger, vi nu har, og muligvis bygge en ny Bygning for Laboratorium og Bibliotek, end det vil være at anlægge en ny Skole et andet Sted. Bliver Skolen saa atter overfyldt, saa bliver der vel nok Udvej for endnu en Bygning.

Naar man skal nævne noget om Værdien af Skolen i Blair — og det burde vel ogsaa tage lidt i Betragtning, før man bestemmer at flytte — da er det jo adskillige Summer, vort Samfund har ydet i Aarens Løb til Byg-

ninger og deres Vedligeholdelse.

I 1886 opførtes den første Bygning for ca. \$7000. I 1895 byggedes den nordre Fløj, som kostede henved \$6000. Det første Aar, Past. Anker bestyrede Skolen, opførtes Pigernes Bygning, og nogle Aar senere — 1905 — byggedes den søndre Fløj. De to Bygninger kostede ca. \$12,000. For 3 Aar siden byggedes det ny Maskinhus for \$7000. Disse Tal udgør tilsammen \$32,000 — ikke at tale om, hvad det vilde koste nu. De ca. 5 Acres Land, hvorpaa Skolen ligger, er da ogsaa værd noget. Og desuden er der jo „Bondos Minde” — opført af Familien Bondo og skænknet Samfundet — en dejlig Ejendom, hvor Skolens Bestyrer bor, og som nok er værd sine 5—6 Tusinde Dollars.

Enhver, der har været i Blair, beundrer den henrivende Udsigt, man har fra Skolen ud over By og Omegn, over Missouri-Floden og Dalen og langt over i Iowa. Man maatte vist lede længe, før man fandt et saa smukt Sted for en Skole.

Og alt dette skulde Samfundet gaa fra, om den bestemmer sig til at flytte sin Skole! Der kan maaske nok realiseres noget i rede Penge for hvad vi har der. Men Bygningerne vil ikke være værd til andre, hvad de for Nærværende er værd til os. Ikke paa langt nær.

Enhver, der har en lille Smule Forstand paa Ejendom, vil anse det for meget upraktisk at flytte vor Skole.

Jeg er vis paa, at vort Samfunds Medlemmer, hvis de saa, hvad vi har i Blair, og vidste, hvad det vil koste, om vi flytter, vil stemme for, at Skolen fremdeles bliver, hvor den er.

Jeg synes ogsaa, at der er noget uverdigt i det at holde sig til Fals. Man siger, Harlan byder os \$75,000 i Værdier. Og saa er der Albert Lea og de andre Byer, der er paa Tale. Er man virkelig kommen dertil i vort Samfund, at man vil lade sig sælge?

Naar der har været holdt Skole paa samme Sted i 33 Aar, da har et saadant Sted et Navn, der har slaaet Rod i Folkets Bevidsthed. Og der er vist alligevel meget i vort Samfund, der knytter sig til Blair og til Dana College og Trinitatis Seminarium. Der er saa mange unge Mænd og Kvinder, som har skønne Mindre fra en eller flere Vintre paa vor Skole. Der er mange, som fandt sig selv og fandt sin Frelser paa Dana College. Der er mange, som der fik de første Impulser til et nyt Liv.

Jeg tror, at skal vi til at flytte vor Skole, da er der mangt et Baand, som vil bryde. Der vil komme noget ind, som vil volde Strid og Splittelse.

Der er opsendt for mange Bønner for Skolen i Blair til, at man skulde tuske den bort for en Ret Linsers. Den har Førstefødselsret.

Hans Jørgen Hansen.

Danmarks-Korrespondance.

8 Timers Arbejdsdagen og Fremtiden.

Skriget paa den tredelte Arbejdsdag har jo altid været et af Arbejderpartiets Dogmer, et af de hellige socialistiske Skriftens Ord, som man ikke maatte røre ved. Og nu — paa det alleruheligste Tidspunkt, da Verden stønner under Følgerne af Krigens Forbandelser og den nedadgaende Produktion — nu har man i Danmark indført denne Opfyldelse af ethvert baret socialdemokratisk Hjertes hedeste Ønsker.

Mærkeligt, at man i Arbejderkredse, hvor en god sund Forstand dog ellers er ret iøjnefaldende — i hvert Fald hos Lederne — ikke har kunnet se, at et uheldigere Tidspunkt vanskeligere kunde være valgt til den løjerlige Drøms Virkeliggørelse. Nu har man imidlertid opnaaet det — rimeligvis til Skade saavel for Samfundet som for den

enkelte. Og lad saa endda gaa, dersom man spyttede i Næverne og tog et forsvarligt Tag i de 8 Timer — men Begivenhederne paa Arbejdsmarkedet i den seneste Tid har jo tilfulde vist, at det ikke er i den Retning, man ønsker at drive Udviklingen. Tværtimod. Og den Dag er vel ikke fjern, da Kravet om 7, eller maaske 6, Timers Arbejdsdagen gror frem — med mindre Begivenhederne tvinger Folk til at gaa den modsatte Vej, og Nøden lærer nøgent Folk at spinde lidt flittigere end nu.

Et af de Blade herhjemme, der med mest uforfærdet Kraft og størst Kyndighed har været i Stand til at sige Befolkningen Sandheden, den Sandhed, der saa ofte er ilde hørt, naar den kommer i Strid med Menneskets medfødte Læthed, det er „Finansstidende”. Ubarmhjertigt svinger dette Blad Svøben over det i System satte Driveri, som de europæiske Arbejdere — og altsaa ogsaa de danske — praktiserer.

I sidste Nummer skriver Bladet:

Levnedsmiddelkontrollør Hr. Hoover har rettet en Appel til Europa om at tage fat paa Arbejdet. Meningen med hans Ord var disse, at det ikke ligner noget, at vi i Amerika skal slide i det 15 Timer i Døgn, mens d'Hrr. Europæere sløjer af og tror, at vi skal made dem. Derfor mine Herrer, spyt i Næverne og bestil noget!

Selv om de 15 Timer i Døgn er en lille beskedent amerikansk Overdrivelse, saa er der dog en slaaende Sandhed i Hr. Hoovers Tale. Det er Vandvid, at Udviklingsretningen i Europa skal gaa mod Arbejdstidens Indskrænkning, naar Verdensdelen trues paa Livet af den oversøiske Konkurrence. Aldrig nogen Sinde har Kravet om 8 Timers Arbejde været taabeligere end nu, og det er en mager Trøst at stole paa, at den haarde Nød skal snart rejse en Reaktion mod denne Bevægelse, for Tiden er kostbar, og de oversøiske Konkurrenter har allerede faaet et langt Forspring fremfor os andre.

I England møder vi en Udtalelse herom fra the National Union of Manufacturers, der paaviser, at de engelske Arbejdere har Valget mellem at blive gjort permanent arbejdsløse eller med al Kraft modvirke Amerikas og Japans Erobring af det engelske Hjemmemarked. Og i Frankrig har Ribot i sin store Tale i forrige Maaned indtrængende opfordret Nationen til at anspænde Kræfterne til det yderste for at genrejse Produktionen.

Hvor Udviklingen bærer hen, hvis Arbejdet ikke i Tide sættes ind paa Kapitalens Rekonstruktion, det ser vi klart for os i Østeuropa. Der er Landene reducerede til Tiggerstaven, og forvandler de frie Borgere — Arbejderne saavel som de andre Samfundsklasser — til Slaver. Under de frygteligste Afsavn drives Menneskene til Tvangsarbejde.

Det er paa højeste Tid, at Forstaaelsen af den nuværende Udviklings Fornuftstridighed slaas fast. Man maa nemlig ikke tro, at Amerika og de andre oversøiske Lande sender Europa Mad og Raastoffer gratis, eller at de er piskede til at faa deres Kram solgt her. Kun de Markeder, som har noget at købe for eller byder tilstrækkelig Grund for Kredit, kan faa Tilførsler. Men fremturer Europa i sin Dovenskabspolitik, da vil Eksportlandene slaa Haanden af det og foretrække de andre Markeder, saasom Kina, Afrika, Sydamerika m. fl.

Det Land i Europa, der kæmper haardest for at faa Fodfæste, altsaa Tyskland, er ogsaa stærkest paa Vej til at faa Bugt med denne dødelige Sygdom. De tyske Arbejdere har, udadse af Krigens Lidelser, stillet de største Fordringer til kort Arbejdstid og høj Løn ligesom deres Kolleger i de andre Lande, men Forholdenes Magt er ved at blive dem for stor. Det synes i

hvert Fald, som om man staa foran et Vendepunkt i Tyskland.

Fornylig fremsatte Finansminister Dernburg den geniale Tanke, at hver Person skulde arbejde en Time ekstra om Dagen, og at Vederlaget derfor skulde indgaa som Skat i Statskassen. I Stedet for 8 Timer skulde Arbejdsdagen blive 9 Timer. Det er selve Sagens Kærne, der her med klar Logik afskalles. Rundt om i Verden drøfter man omstændeligt Skatteproblemet, og nogle taler for, andre imod en Statsbankerot, en delvis Konfiskation af Formuerne eller Erhvervslivets Socialisering. Alt slikt er kun halve Forholdsregler, der i Praksis maaske vil paaføre Samfundet større Tab end Fordel. Hovedsagen er Produktionens Forøgelse — der er intet over, intet ved Siden deraf. Og derfor er Dernburgs Forslag det rette. Foruden de normale 8 Timer, som Erhvervslivet faar at disponere over, maa i ethvert krigshærgt Land en Time af ses til Tilvebringelsen af Statskatter, een Time til Kommuneskatter, een Time til Krigsskadeerstatningens Erlæggelse og een Time til Krigsgældens og Invaliditetsbyrdens Afvikling. Dermed er vi oppe paa en Arbejdsdag af 12 Timer.

Men denne vil kun slaa til overfor de absolut nødvendige Leveomkostninger. De 40 Mark (eller hvor meget det kan blive), Daglønnen for de 8 Timer udgør i Tyskland, kan kun akkurat købe de nødvendige Rationer. Hvorledes skaffer man sig da yderligere Behageligheder! Arbejderne i Ruhrdistriktet har vist Vejen. Der er lovet dem dansk Smør, hvis de vil levere Danmark Kul til Genføld. Der er ligefrem indført „Smørtimer”, en Ide, der synes at have vundet stor Tilslutning blandt Arbejderne. Er det ikke Løsningen! Det næste Skridt bliver, at der foruden danske Smørtimer, tilbydes amerikanske Skøjtstimer, argentinske Hvedetimer og engelske Klædetimer. Saaledes forøges Arbejdsdagen til 16 Timer ialt, hvoraf de 8 er normale, de 4 er skattetvungne og de 4 er frivillige. Dette System vil, efterhaanden som Sindene falder til Ro, og Kampen for Tilværelsen melder sig med skarpere Konturer, vinde Efterlignelse andre Steder end i Tyskland. Saaledes tvinges Forholdene i Lave igen.

Men samtidig glider Arbejdsløsheden ned til et rimeligt Niveau. Begyndelsen sker i de oversøiske og navnlig i de tropiske Blande. Vældige Forraa af Mad, Raa-, Foder- og Godningsstoffer svulmer op af den frodige Jord. Næsten uden Arbejde svulmer Livsformødhederne frem, mens i de kultiverede nye og gamle Industrielande et Overmaal af Skibsrum bygges. I rasende Hast forøges Verdens-tonnagen, og altsaa falder Fragterne. Da er Betingelserne til Stede for, at Kredsløbet atter kan komme i Gang, billige Naturprodukter og Fabrikata til Dumpingspriser strømmer over Havene til Europa, hvis Erhvervsliv derved i hurtige Ryk faar Luft i Ringene. Og da kommer Krisen. Som efter enhver Overanspændelse, navnlig den ved Krige frembragte, bliver der en akut Overproduktion, det vil sige, Prisniveauet synker brat. Krisen gennemryster Industriene, og Arbejdsløsheden bliver almindelig. Da skydes alle de kostbare Arbejds kræfter ud, og naar Krisen omsider har udraset, er Arbejdslønnen reduceret i Overensstemmelse med de nye Leveomkostninger. Det gaar ikke af uden indre Kampe og økonomiske Tab, men det er et af de mange Eftersmaek, enhver Krig giver.

Jo stærkere Europa er blevet inden Omslaget indfinder sig, des modstandsdygtigere vil det ogsaa være.

Jo mere Europa kan holde Omverdenen Stangen, des bedre. Til at føre Krig sagde man i ældre Tider krævedes tre Ting:

Penge, Penge og atter Penge, et Visdomsord, som i ældre Tider var mere haandgribeligt end nu. Men i Nutiden kræves for at komme paa Fode efter Krigens 3 Ting: Arbejde, Arbejde og atter Arbejde.

Dette Visdomsord kan aldrig miste sin Gyldighed.

Som man vil se, er det ikke blide Ord, ej heller fortrøstningsfulde Betragtninger, „Finanstidende” opruller. Men de er vist desværre rigtige nok.

Maatte de nu blot møde modtagelige Hjerner, hvor de slaa ned — men under det herskende Vanvid er der vel næppe megen Sandsynlighed for det. Menneskene har tabt Lysten til Arbejde, Understøttelsessystemet og — mærkeligt nok — Arbejderforholdene i Udlandet har demoraliseret dem, Driveriet vil rimeligvis blive praktiseret videre, til vi har naaet Bunden til Kapitalen — denne forfærdelige Fjende! er slaaet helt ned, og saa ser Arbejderne, at de er nødt til at tage alvorligt fat paa Arbejdet men — paa bar Bund. Edward Spore.

Skal Folkehøjskolen hjælpe sine Elever til personlig Kristendom?

Medens forrige Nr. bragte Forstander for Ryslinge Højskole Alfred Poulsens Udtalelse om foranstaaende Spørgsmaal, hidsattes her Forstander for Indre Missions Højskole i Faarevejle C. M. Julins Bidrag til dets Belysning. „Natt.”

Det er en Selvfølge, at jeg som Skolemand værdsætter Oplysning, og det er efter min Mening en saare fortjenstfuld Gerning af Folkehøjskolen at bringe de unge gode og værdifulde Kundskaber og hjælpe dem til Indøvelse af nyttige Færdigheder. Men der er noget, der er endnu værdifuldere, noget, som Højskolen ikke maa undlade at bringe de unge, fordi Evigheden er lagt i deres Hjerter, og fordi der dybest inde er en Trang hos dem efter at faa Klarhed, ikke alene over Menneskelivet her, men ogsaa over det evige, det uforgængelige.

Ungdomstiden er Valgets Tid. Der vælges Omgangsfæller, Livsstillinger, Livsledsager o. s. v., men Ungdomstiden er ogsaa Gærlingens Tid. De stærke Længsler efter at komme ud, „om bag Præstegaardshaven” melder sig. „Ud vil jeg ud! — aa, saa langt, langt over de høje Fjelde! Her er saa knugende, tærende trangt, og mit Mod er saa ungt og saa rakt”, saaledes nynner de unge med Bjørnson. Men ikke alene Udlængslen banker paa, men ogsaa de stærke Evighedslængsler staa for Døren i Ungdomstiden, — de fleste vælger i Ungdomsaarene for eller imod Kristus. Det er bekendt, at mange af de Mænd, som Gud har brugt til store Ting i sit Rige paa Jord, de har tidligt givet haand deres Hjerter.

Men netop fordi det er, som ovenfor anført, maa vi, der vil de unges Vel, vejlede dem i denne aandelige Brydningstid, at de dog kan faa truffet det rigtige Valg, Valget for Kristus. For de af Højskolens Mænd, der selv er grebet af Kristus, vil det være ganske naturligt at gaa i Johannes Døberens Spor, vise bort fra sig selv og pege paa det Guds Lam, der bar Verdens Synd, eller, som de første Disciple, sige til de unge: „Vi har fundet Messias! Kom og se!”

„Hvis man selv er Kristen, er det ganske umuligt andet, end man maa søge at hjælpe de unge til Kristus, for at de kan faa deres Kraft hos ham, saaledes udtalte Højskoleforstander Appel sig i Fjor ved et Møde paa Askov Højskole. En Lykke vilde det være for Danmarks Ungdom, om alle Højskolens Mænd havde fundet dette Sted og handlede ud fra det.

At hjælpe de unge til personlig Kristendom er jo at hjælpe dem til at komme i Besiddelse af den varige Lykke; thi

sandt er det: „Du finder ej Lykken med svulmende Mod paa dansende Fod; du finder kun Lykken ved Golgatas Træ med bøiede Knæ”. „Det, det dog kommer an paa, er at give sig Gud i Vold i Troen paa Jesus Kristus”. (Appel ved ovennævnte Møde.)

Men det, „det kommer an paa,” det maa Højskolen dog hjælpe sine Elever til. Det skal ogsaa nok vise sig, at det bliver den positive Højskoles Høresale, der fyldes i den kommende Tid, af den Ungdom, der vil noget.

Hvis ikke det at hjælpe Eleverne til personlig Kristendom var Højskolens Opgave, saa ved jeg i alt Fald een Højskolemand, der sagde sin Stilling op til første Flyttedag.

Faarevejle. C. M. Julin.

Ten Years near the German Frontier

The Fascinating Story of an American Diplomat's Ten Years in the "Listening Gallery of Europe."

By Maurice Francis Egan. Former Minister to the Court of Denmark.

Price \$3.00 net.

Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Blair, Nebr
The Way of Salvation in the Lutheran Church.

Written for the common people for use in home and in Luther Leagues or Bible and Catechetical classes.

By G. H. Gerberding D. D. L. L. D. Professor in Chicago Seminary, Maywood, Ill.

Price \$1.00 net.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Farme til Salg.

Jeg har for Salg baade opbyggede Farme og Prærie Land.

Simeon Nielsen,

Box 31, McCabe, Mont.

VI TILBYDER

en Section „improved” Farm 1 Mil fra Pingree, N. Dak., til \$60 pr. Acre; 1 Section „improved”, 1 Mil fra Spiritwood, N. Dak., til \$75 pr. Acre; 1 Section, det halve under Dyrkning, 2 Mil fra Cleveland, N. Dak., til \$50 pr. Acre.

Knauf & Knauf, Jamestown, N. D.

WESTERN MICHIGAN.

ET GODT KØB, „improved” 40 Acres Farm, gode Bygninger, nær og By, skandinavisk Settlement, 6 Køer, Team, Redskaber, Avl, Kalve, Grise, Høns, \$500, lette Vilkaar. Skriv efter Fotograf og Oplysninger.

JOHN M. A. HANSEN, ROSEHILL FARM, R. No. 2, LUDINGTON, MICH.

TIL SALG.

Farmland i No. Central Wisconsin fra \$10 til \$75 pr. Acre.

GEORGE PETERSON, New Auburn, Wis.

FOR GAMMEL TIL FARM-ARBEJDE.

God 120 Acres Farm, 3 Mil fra Jernbaneby, kun 50 Mil fra Tivillingbyerne. Kun \$10,500 for hurtig Handel. Lette Vilkaar.

A. H. WEINHARDT, Kasserer, Dresser Jct., Wis.

MINNESOTA MAJS LAND.

Vi har adskillige vel „improved” Farme, som varierer i Størrelse fra 80 Acres op til 400 Acres og næsten alle Farmene kan købes paa meget lette Vilkaar. Hvis De er interesseret i Køb af en Farm, vil det blive til Deres Fordel at skrive til os efter vor Godt Købs-Liste.

ANDERSON LAND COMPANY, WILLMAR, MINN.

MINNESOTA MAJSBELT FARME.

Alle Slags, Størrelser og Beskaffenheder. Vi er absolut Hovedkvarteret for Central Minnesota. Land improved Farme fra \$50 til \$150 pr. Acre. Energiske Agenter ønskes.

Investors Security Ass'n., Inc. Sauk Centre, (Stearns Co.) Minn.